

Prinsessen paa Ærten.

Der var engang en Prins; han vilde have sig en Prinsesse, men det skulde være en rigtig Prinsesse. Saa rejste han hele Verden rundt for at finde saadan en, men alle Vegne var der noget i Vejen, Prinsesser var der nok af, men om det var rigtige Prinsesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid var der noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da hjem igen og var saa bedrøvet, for han vilde saa gerne have en virkelig Prinsesse.

En Aften blev det da et frygteligt Vejr; det lynede og tordnede, Regnen skyllede ned, det var ganske forskrækkeligt! Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prinsesse, som stod udenfor. Men Gud, hvor hun saa ud af Regnen og det onde Vejr! Vandet løb ned ad hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind af Næsen paa Skoen og ud af Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prinsesse.

»Ja, det skal vi nok faa at vide!« tænkte den gamle Dronning, men hun sagde ikke noget, gik ind i Sovekamret, tog

alle Sengklæderne af og lagde en Ært paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Madrasser, lagde dem oven paa Ærten, og saa endnu tyve Ederdunsdyner oven paa Madrasserne.

Der skulde nu Prinsessen ligge om Natten.

Om Morgenen spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

»Oh, forskrækkelig slet!« sagde Prinsessen, »jeg har næsten ikke lukket mine Øjne den hele Nat! Gud ved, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget haardt, saa jeg er ganske brun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forskrækkeligt!«

Saa kunde de se, at det var en rigtig Prinsesse, da hun gennem de tyve Madrasser og de tyve Ederdunsdyner havde mærket Ærten. Saa ømskindet kunde der ingen være uden en virkelig Prinsesse.

Prinsen tog hende da til Kone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Prinsesse, og Ærten kom paa Kunstkammeret, hvor den endnu er at se, dersom ingen har taget den.

Se, det var en rigtig Historie!

